

Barraca de vinya

El Pont de Vilomara i Rocafort

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Raval de l'Envetat
Alçada: 230

Coordenades:

Latitud: 41.70945
Longitud: 1.87336
UTM Est (X): 406270
UTM Nord (Y): 4618131

Classificació

Número de fitxa 08182 - 80
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Popular
Segle XIX
Any 1825
Estat de conservació Bo
Notes de conservació:

La barraca està en un excel·lent estat de conservació, degut a la cura que en té el seu propietari. Al darrera mateix de la barraca, hi ha una plantació d'iridàcies per anar substituïnt les que es van morint de la coberta.

Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08181A0110000700000X
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: dt., 21/06/2016 - 02:00

Descripció

Barraca de pedra seca ubicada a la Vinya del Racó. En unes feixes on també hi ha una plantació d'oliveres i ametllers. Es tracta d'una construcció aïllada aixecada parcialment damunt de la roca. És de planta circular, i mesura 2,30 metres de diàmetre interior. La coberta és de lloses per aproximació de filades, amb la clau de volta visible i voladís exterior en molt bon estat de conservació. El cobriment de terra amb pedruscall de la coberta es manté intacte gràcies a la plantació d'iris, una planta monocotiledònia de la família de les iridàcies. El gruix del murs és de 73 centímetres. L'entrada mesura 1,48 metres d'alçada per 0,80 metres d'amplada, amb llinda plana i marxapeus de pedra. Per sobre de la llinda, hi ha una pedra gravada amb les inicials GOST 19 i a sota la data 1825 (19 d'agost 1825). Al seu interior hi ha dos tinells superposats de 45 per 40 centímetres. Té dues obertures a mena d'espitlleres. Presenta algunes esquerdes a nivell estructural que s'han restaurat amb pedra lligada amb ciment. La porta està orientada al sud-est. A la dreta de la porta, hi ha un petit mur de 50 centímetres d'alçada per 1,30 de llargària que serveix de banc. Al brancal dret, a 1,10 metres d'alçada hi ha pintada la marca del GR (blanc i vermell).

Observacions:

Barraca inventariada per l'Observatori del Paisatge de Catalunya dins el projecte Wikipedra amb el codi 5946.

Història

La tècnica de la pedra seca es caracteritza per l'ús de la pedra sense treballar i sense cap material d'unió. Les irregularitats de les lloses es corregeixen amb pedruscall. La pedra només es treballa quan ha de tenir una tasca específica, com llindes o escaires. Al Pont de Vilomara i Rocafort aquesta tècnica s'utilitza en les barraques de vinya. Es tracta d'una tècnica amb uns orígens molt remots però que la seva expansió es vincula amb el creixement de la viticultura durant la segona meitat del segle XIX (SOLER i PERARNAU:1985). No hi ha testimonis, ni documentació que puguin aportar una cronologia més antiga. Els condicionants que afavoreixen l'aparició de les barraques són: un increment de l'àrea cultivable que provoca la construcció de parets de pedra seca per formar feixes; una atenció més continuada que reclama el conreu de la vinya, creant la necessitat d'aixopluc i magatzem d'eines del pagès que restarà més temps lligat al camp; i, finalment, la presència al Bages, d'un estrat rocós molt pròxim a la superfície.

La situació geogràfica d'aquestes barraques ve condicionada per la necessitat d'aprofitament de l'espai conreat. Podem trobar, per tant, barraques construïdes entre dues feixes de diferent nivell, sempre i quan siguin del mateix propietari. També podem trobar barraques enmig del camp, però es deu al mateix condicionant, ja que segurament es tracta d'una franja del camp rocosa o de difícil utilització pel conreu. Finalment, també podem trobar les barraques en un racó del camp, on s'amuntegaven les pedres extretes de llaurar, o fora del camp semi excavades en un marge. Segons la tipologia de la seva construcció, poden ser de planta circular o quadrangular i poden ser construccions isolades o estar adossades en un marge o altra construcció. La volta de les de planta circular es fa per aproximació de fileres. En canvi, les de planta quadrangular poden tenir la volta per aproximació de fileres o en base a un sistema piramidal. Pel que fa al tema dels constructors, es pot parlar de tres teories: l'existència de quadrilles de "barracaires" itinerants, els "sardans", o el propi pagès. L'existència del sardans s'ha recollit en el treball de Soler i Perarnau (1985) gràcies a un informant que situa aquests personatges a finals del segle XIX. Es tracta d'homes procedents de la Cerdanya, segurament la part alta de la Cerdanya, que oferien els seus serveis per a la construccions de pedra seca, com activitat complementària en èpoques climatològicament adverses en el seu lloc de residència.

Bibliografia

RIPOLL, Ramon, coord. (2010). La pedra seca. Evolució, arquitectura i restauració. Col·lecció Arquitectura tradicional, vol. 3. Edicions Brau. Figueres.

SOLER i BONET, Josep M. i PERARNAU i LLORENS, Jaume (1985). "Les barraques de vinya al terme municipal d'Artés (Pla de Bages)"; dins Dovella, núm. 17. Manresa, pàgs. 37-43.

SOLER i BONET, Josep M.(1987). "Barraques i tines, construccions per a la vinya"; dins Dovella, núm. 24. Manresa.

SOLER i BONET, Josep M.(1988). "La tècnica de la pedra seca. La construcció popular"; dins Dovella, núm. 29. Manresa, pàgs. 47-52.

SOLER i BONET, Josep Maria (2000). "La construcció en pedra seca, arquitectura, patrimoni i tradició"; dins Dovella, núm. 70. Manresa, pàgs. 9-11.

Enllaços d'interès:

<http://wikipedra.catpaisatge.net/>

